

Arrest

nr. 321 004 van 31 januari 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 8 mei 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 april 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 december 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 januari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, diende een verzoek om internationale bescherming in op 4 juli 2023.

1.2. Op 6 maart 2024 werd verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Dari machtig is. Zijn advocaat en voogd waren aanwezig tijdens het persoonlijk onderhoud.

1.3. Op 4 april 2024 nam de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus die als volgt luidt:

"A. Feitenrelaas

Jij bent geboren op [...] juli 2006 in het dorp Bala Karez, district Chakar Dara in de provincie Kabul, je bezit de Afghaanse nationaliteit, bent Tadjiek en soennitisch moslim. Jouw vader, A. R., was een officier bij het Ministerie van Binnenlandse Zaken, dat later het Ministerie van Defensie werd. Jouw moeder, F., is huisvrouw. Je hebt drie broers en twee zussen: M., M., M., T. en F.. Je ging tot de 9de graad naar school in Kotal, ging soms naar de moskee en speelde volleybal en voetbalde met je vrienden. Naar de madrassa ben je nooit geweest.

Jouw vader was sinds 2014 commandant van een 'tolay' in het district Sangin in de provincie Helmand, hij was verantwoordelijk voor de company en diende voor zijn personeel te zorgen, op welke manier hij dat deed en of hij nog andere taken had, dat weet je niet. Jouw vader kwam zo'n één keer per maand naar jullie huis in Kabul en droeg dan burgerkledij. Gezien de weg niet veilig was kwam hij met het openbaar vervoer of met een privé wagen. De 'grote commandant' van jouw vader was Z. P., andere collega's van je vader ken je niet.

Heel wat mensen in jullie dorp werkten voor de overheid, vooral voor het leger. Toen er een aanval van de taliban plaatsvond op een checkpoint van de overheid in de buurt was de veiligheid niet meer goed, de taliban kwamen langs de huizen op zoek naar mensen die banden hadden met de overheid/het leger. Ook jouw vader werd gezocht. In 2020 kwam er een auto naar jullie huis met daarin gewapende taliban, hun gezichten waren bedekt en dus niet herkenbaar. Ze klopten op jullie poort, je vader deed open en werd met de achterkant van een wapen geslagen. Ze wilden informatie van je vader verkrijgen, doch gezien hij weigerde hieraan mee te werken probeerden ze hem mee te nemen. Buren kwamen op het lawaai af en je moeder kon intussen de politie in de checkpoint verwittigen die onmiddellijk ter plekke kwamen, waarop de taliban zijn gevlucht.

Gezien de zoektocht naar mensen die werkten voor de overheid bleef aanhouden stopte je vader met zijn werk, verhuurde hij jullie huis en verhuisden jullie naar een ander dorp, Payan Karez, op zo'n 20 minuten rijden van Bala Karez. Niemand was hier op de hoogte van de voormalige functie van je vader. In dit dorp waren er mensen die samenwerkten met de taliban, maar niemand wist precies wie dat waren. Gezien je vader niet meer werkte voor de overheid verdiende hij nu en dan wat bij door te werken voor je paternale oom die in Kabul in de bouw werkte. Je mocht nog met de fiets naar school gaan in Kotal, doch voor de rest moesten jullie thuisblijven. Vonden de taliban de gezochte personen niet richtten ze zich immers op de broers/zonen van deze persoon. Van jullie huurders hoorden jullie dat de taliban nog waren langsgekomen op zoek naar je vader omdat ze niet wisten dat jullie verhuisd waren. Toen je vader dit nieuws hoorde gaf hij te kennen dat hij had gevochten tegen de taliban van wie er velen werden gedood in de operaties waaraan hij had deelgenomen en besloot hij, nadat de taliban in Kabul en de rest van het land te macht hadden overgenomen, dat jullie het land dienden te verlaten.

Zo'n week na de val van de voormalige overheid verlieten jij en jouw familie in 2021 het land en vertrokken jullie naar Iran, met de hulp van een smokkelaar reisden jullie verder naar de grens met Turkije, je raakte echter van jouw familie gescheiden omdat de smokkelaar jullie in verschillende groepen opdeelde en je diende alleen de grens over te steken, je wachtte hier een aantal maanden op je familie, doch werd dan door de smokkelaar gedwongen je reis verder te zetten. Je werd door de Turkse grenspolitie opgepakt en verbleef een aantal maanden in een opvangcentrum. Uiteindelijk kwam je in Istanbul terecht, verbleef daar een aantal maanden bij de smokkelaar en deden jullie verschillende pogingen om tot in Bulgarije te geraken, waar je een keer door de Bulgaarse politie werd opgepakt en door hen geslagen werd. Uiteindelijk kon je verder reizen naar Servië, Bosnië, Kroatië waar je je vingerafdrukken diende te geven. Een tweetal maanden later kon je je reis met een andere familie verder zetten en reisde je via Slovenië, Italië en Zwitserland naar België waar je als niet begeleide minderjarige op 4 juli 2023 een verzoek om internationale bescherming indient.

Je hebt contact met je familie in Iran, ze stellen het goed, en ook met je broer M., die werd gedeporteerd en zich actueel in Herat, Afghanistan, bevindt.

Je stelt omwille van de tewerkstelling van jouw vader en omdat je in vrijheid wil leven niet naar Afghanistan terug te kunnen keren. Je kan je hier kleden zoals je wil, zelf je haarstijl kiezen, omgaan met vrienden van andere landen/culturen, naar muziek luisteren en je hebt hier een goede vriendin, een Afghaanse meisje uit Kunduz, met wie je graag praat, allemaal dingen die je in Afghanistan niet kunt doen. Bovendien ben je wel nog steeds gelovig maar moet je in Afghanistan 5 keer bidden per dag, naar de madrassa gaan en de koran studeren, daar zijn er immers strikte regels opgelegd door de taliban.

Ter staving van je verzoek leg je volgende stukken neer: jouw elektronische taskara, stukken in kader van het werk van jouw vader (registratiedocumenten/getuigen bij de registratie van jouw vader), taskara van jouw vader en een attest dat je vader in goede gezondheid verkeerde.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die je bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat jij kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Na jouw persoonlijk onderhoud dient te worden opgemerkt dat je niet aannemelijk hebt gemaakt jouw land te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de vluchtelingenconventie.

Zo geef je vooreerst aan dat de tewerkstelling van jouw vader in het voormalige Afghaanse Nationale Leger jou en jouw familie ertoe aangezet heeft het land te verlaten, doch heb je hier niet in kunnen overtuigen.

Je stelt dat je vader commandant was in het district Sangin in de provincie Helmand. Gevraagd te vertellen over zijn werk als commandant, antwoord je 'ik weet dat Helmand een gevaarlijke plaats was en hij moest zorgen voor hun personeel, hij was verantwoordelijke van de company, voor de rest heb ik daar niet veel informatie over'. Gevraagd toe te lichten wat je bedoelt met 'zorgen voor hun personeel', kan je slechts herhalen dat hij commandant van de company was, veel soldaten voor hem werkten en hij zorgde voor hen. Gevraagd op welke manier hij dit dan wel deed, kom je niet verder dan te stellen dit niet te weten. Gepeild of hij nog andere taken had dan zorgen voor de soldaten, antwoord je dit niet te weten want je bent daar nooit geweest (CGVS p.6). Naar collega's van jouw vader gevraagd stelt je dat Z. P. 'een grote commandant' was van jouw vader, andere mensen ken je niet (CGVS p.7). Wat je wel weet te vertellen is dat je vader sinds 2014 deze functie had en dit tot een jaar voor de val van het voormalige regime (CGVS p.6). Gezien jouw antwoorden op zijn zachtst gezegd uiterst vaag en oppervlakkig zijn, overtuig je niet. Het CGVS aanvaardt ten allen malen dat er van jouw geen doorgedreven kennis hieromtrent kan verwacht worden gezien je jonge leeftijd, doch kan er van worden uitgegaan dat je toch wel wat meer details kunt verstrekken over de inhoud van de taken die je vader had als commandant. 'Zorgen voor' is toch echt te vaag om hier maar ook maar enig begin van geloof aan te kunnen hechten, temeer je aangeeft dat je vader deze functie bekleedde sinds 2014 en dit tot een jaar voor de val van het regime, wat zou betekenen dat hij dit zo'n zes jaar zou gedaan hebben. Dat je dan niet wat meer in detail kunt treden overtuigt dan ook niet temeer je vader regelmatig naar huis kwam en jullie uiteindelijk samen het land hebben verlaten, wat impliceert dat jullie tijd hadden hierover te spreken. Wat evenmin overtuigt is het gegeven dat je eerst zegt dat je vader zorgde voor zijn soldaten, maar je niet weet of hij nog andere taken had, om dan later, wanneer je je relaas uit de doeken doet, plots aangeeft dat je vader te kennen zou hebben gegeven dat hij veel zou hebben gevochten tegen de taliban: 'veel taliban werden gedood in operaties waaraan ik deelnam' (CGVS p.10-11). Jij dan gevraagd of je iets weet over deze operaties, stel je dat dit niet het geval is (CGVS p.11). Het CGVS herhaalt zichzelf wanneer het stelt dat dit totaal niet geloofwaardig is en het eventuele argument dat 'zorgen voor' ook inhoudt vechten tegen de taliban, is toch een brug te ver. Moest jouw vader deelgenomen hebben aan operaties tegen de taliban waarbij er ontelbare doden zijn gevallen langs hun kant kan er van jou verwacht worden dit onmiddellijk te vermelden.

Wat evenmin aannemelijk overkomt is de manier waarop de taliban tewerk zijn gegaan om jouw vader in jullie dorp Bala Karez op te pakken omdat ze informatie van hem wilden hebben. Je geeft aan dat ze in 2020, toen je vader met verlof was, 's avonds in een wagen kwamen met daarin gewapende en gemaskerde mannen, ze op de ingangspoort klopten, je vader sloegen en je moeder de politie belde waarop ze zijn gevlucht (CGVS p.9-10). Moesten de taliban jouw vader effectief nodig hebben om informatie van hem los te krijgen, kan er toch van uitgegaan worden dat ze deze actie beter zouden hebben voorbereid, temeer je aangeeft dat op dat moment de overheid nog steeds de controle hadden in jouw dorp. Dat ze dan niet meer omzichtig en discreet

te werk zouden zijn gegaan overtuigt dan ook niet. Zeker wanneer je wil laten uitschijnen dat je vader over informatie beschikte waarin de taliban waren geïnteresseerd.

Evenmin overtuigt het wanneer je stelt dat je na jullie verhuis naar Payan Karez nog steeds met de fiets naar dezelfde school ging in Kotan, voor de rest mochten jullie van jouw vader niet veel buiten komen. Jij gevraagd waarom je dit risico nam, geef je aan deze school dichtbij het dorp lag naar waar jullie waren verhuisd (CGVS p.11). Het hoeft geen betoog dat ook deze handelswijze jouw geloofwaardigheid onderuit haalt, daar je zo toch een gemakkelijk doelwit vormde voor de taliban temeer je aangeeft dat wanneer ze de gezochte persoon zelf niet konden vinden, ze hun vizier richten op de zonen en de broers van de gezochte persoon en temeer je aangeeft dat de taliban overal spionnen hadden (CGVS p.9, 11). Wat evenmin overtuigt is het gegeven dat jouw vader zo nu en dan het risico nam met jouw paternale oom in Kabul in de bouw te gaan werken, waardoor hij zich ook blootstelde aan het risico opgemerkt te worden door taliban (CGVS p.11).

In de marge dient nog te worden opgemerkt dat je het in kader van het invullen van de 'fiche niet-begeleide minderjarige' enkel had over het gegeven dat de taliban aan je vader hadden gevraagd dat jij voor hen zou werken, waarop jij en je familie het land hebben verlaten en naar Iran zijn gegaan (zie fiche niet-begeleide minderjarige). Ook dit onderstreept nog verder de ongeloofwaardigheid van je asielrelaas.

Gezien het geheel van bovenstaande observaties kan er totaal geen geloof worden gehecht aan de door jouw beweerde tewerkstelling van jouw vader en dus evenmin aan de door jouw beweerde daaruit voortkomende problemen en kan er bijgevolg evenmin geloofd worden dat jouw familie zich nu in Iran zou bevinden. Dit gegeven koppelt je immers onlosmakelijk aan de functie van jouw vader.

De door jouw neergelegde stukken vermogen hier geen ander licht op te werpen: wat betreft de taskara's van jouw en je vader, jullie identiteit dient hier op zich niet in twijfel te worden getrokken. Wat betreft de documenten in kader van de tewerkstelling van jouw vader dient opgemerkt dat dergelijke stukken enkel waarde hebben ter ondersteuning van een geloofwaardig relaas, wat in jouw hoofde gezien het geheel van bovenstaande observaties niet het geval blijkt te zijn. Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie de **COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021** beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf) blijkt daarenboven dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig **artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet** wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de **EUAA Afghanistan – Country Focus** van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de Taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de Taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023.

In de eerste 21 maanden na de machtsovername (15 augustus 2021 tot 30 mei 2023) registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke).

Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IEDaanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers, waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. In de meest recente periode, van 1 juli 2022 tot 30 september 2023, registreerde UCDP in totaal 619 burgerslachtoffers (bij 302 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Bijna een kwart van deze slachtoffers viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de Taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de Taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de Taliban en tegen sjiitische burgers. Zowel de activiteiten van anti-Taliban verzetsgroepen en aanslagen door ISKP als de impact van hun acties op de burgerbevolking kenden in de loop van 2023 een sterke terugval na operaties van de Taliban tegen deze groeperingen.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de Taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de Taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van

2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de Taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de Taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLED en UCDP registreerden in de periode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Panjshir. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakshan en Baghlan. Ongeveer 40% van het aantal burgerslachtoffers viel in deze laatste provincies en dit hoofdzakelijk in de periode tussen juli en oktober 2022.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

Jij bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Jij laat na het bewijs te leveren dat jij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met jouw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in jouw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat jij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig **artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet** wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van

herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzeekerheid.

*Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die*

schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden er tegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) **niet opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, **EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City** van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Sharif.pdf de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de **EUAA Afghanistan – Country Focus** van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de Taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de Taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de Taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde

van het conflict tussen de Taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de Taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde Talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de Taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de Taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de Taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

Jij toonde evenmin aan dat jij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij jij niet in staat zou zijn om in jouw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>), **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, **EUAA Afghanistan – Country Focus** van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de **COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban** van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder **niet** worden afgeleid dat het **loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen**.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de Taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar

Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de Taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De Taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De Taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin worden de Taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De Taliban hebben wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de Taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto Talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de Taliban niet in staat worden geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de Taliban personen behandelen die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de Taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van **de perceptie verwesterd te zijn**.

Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld.

Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de Taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In jouw geval haal jij geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat jij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat jij tot 15-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat jij in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Jij stelt dat je tijdens de periode dat jij in Afghanistan leefde naar school ging, soms naar de moskee ging en ook met vrienden speelde (CGVS p.4).

Bijgevolg dient besloten te worden dat jij door jouw jarenlange deelname aan de Afghaanse maatschappij bij jouw vertrek uit Afghanistan al gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Daarom kan niet worden aangenomen dat jij, na een verblijf van zo'n achttal maanden in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Jij haalt aan dat je niet meer naar Afghanistan kunt terugkeren omdat de mensen daar specifieke regels moeten volgen, 5 keer bidden; verplicht naar de madrassa gaan en de koran moeten leren, de mensen zijn daar heel streng zijn. Dient in dezer te worden opgemerkt dat je zelf aangeeft nog steeds gelovig te zijn en beschouw je je nog steeds als een soennitisch moslim, ga je hier soms naar de moskee en bid je soms, daarenboven ben je van plan aan de ramadan mee te doen (CGVS p.5). Je stelt dat je in Afghanistan niet het

recht hebt zelf de kleren te kiezen die je wil dragen en je niet je eigen haarstijl kan kiezen. Bovendien kan je hier afspreken met een vriendin, M., een Afghaans meisje uit Kunduz met wie je graag spreekt en luister je graag naar muziek, allemaal dingen die in Afghanistan verboden zijn. Gevraagd wat voor impact dit op jou heeft wanneer je naar Afghanistan terug zou moeten keren en deze dingen niet meer kan doen, stel je dat je vrij wil zijn, dat je je dagelijkse activiteiten zelf wil kiezen. Bovendien ben je veranderd van mentaliteit en heb je hier veel geleerd van andere culturen. Gevraagd wat je hebt geleerd, antwoord je dat iedereen hier gelijk en vrij is, daarenboven heb je vrienden uit Afrika, Turkije en België en die vrienden hier zijn beter dan de vrienden in Afghanistan. Gevraagd wat er mis is met je vrienden in Afghanistan, geef je aan dat die niet graag zien 'dat je een goede toekomst hebt' en je niet helpen, jouw vrienden hier proberen dit wel te doen. Gevraagd dit toe te lichten, geef je aan dat wanneer je vroeger iets over school vroeg, ze het niet uitlegden, maar dat je vrienden hier je wel helpen (CGVS p.4, 12).

Waar jij dus verwijst naar het huidige talibanregime en de beperkingen die zij heden opleggen aan Afghaanse burgers wijst het CGVS er daarenboven nog op dat de in Afghanistan aanwezige beperkingen (bijvoorbeeld kledij, haardracht, culturele activiteiten, sociale omgang, ...) gebaseerd zijn op de heersende culturele waarden en normen en algemene in Afghanistan geldende regels betreffen. In dit verband kan nog worden opgemerkt dat het recht op vrije meningsuiting en het recht op eerbiediging van het privéleven niet absoluut zijn. Bepaalde aanpassingen aan heersende culturele waarden en normen zijn onoverkomelijk en jij toont niet aan dat er fundamentele rechten zouden worden geschonden bij een terugkeer naar Afghanistan en aanpassing aan de aldaar geldende waarden en normen. Voor zover je aanhaalde dat je niet hetzelfde soort leven zou kunnen hebben in Afghanistan als jij in België hebt moet worden benadrukt dat dergelijke zaken niet als fundamentele rechten kunnen worden beschouwd waarvan een beknutting of inperking tot onmenselijke behandeling zou kunnen leiden. Deze algemene verwijzing volstaat bovendien geenszins om te kunnen besluiten dat jij je bij terugkeer naar Afghanistan niet opnieuw zou kunnen aanpassen aan de daar geldende waarden en normen.

Daar waar kan worden aangenomen dat jij tijdens jouw verblijf in België kennis hebt gemaakt met bepaalde westerse waarden en normen, toon jij evenwel nergens concreet aan dat jij deze waarden en normen ook daadwerkelijk geïnternaliseerd hebt, in die mate dat zij fundamenteel deel zijn gaan uitmaken van jouw identiteit en morele integriteit en dat van jou niet meer zou kunnen worden verwacht dat jij er afstand van neemt teneinde je aan te passen aan het in Afghanistan vigerende normen- en waardenpatroon, zoals vormgegeven door de Taliban en de conservatieve geledingen van de Afghaanse samenleving. Evenmin toon jij in concreto aan dat jij gedurende jouw verblijf in België kenmerken of gedragingen hebt ontwikkeld die je moeilijk of nagenoeg onmogelijk zal kunnen veranderen of verbergen en waardoor jij bij een terugkeer naar Afghanistan zal bestempeld worden als zijnde besmet door het Westen of anderszins de negatieve aandacht zou trekken van de Afghaanse gemeenschap in het algemeen of de Taliban in het bijzonder.

Verder blijkt uit voorgaande vaststellingen dat jij niet aannemelijk hebt gemaakt dat jij voor jouw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat jij een specifiek profiel hebt dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban jou niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast”.

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheidsverplichting, van het proportionaliteitsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Na een theoretisch betoog over de medewerkingsplicht en de samenwerkingsplicht en het objectief en subjectief element in de vluchtelingendefinitie, gaat verzoeker in op zijn kwetsbaar profiel. Hij betoogt dat hij thans zeventien jaar oud is en uit Afghanistan vertrok op 15-jarige leeftijd, dat zijn leeftijd hem kwetsbaar maakt en dat hiermee onvoldoende rekening werd gehouden. Verzoeker citeert verschillende bepalingen die

volgens hem op de kwetsbaarheid binnen de asielpprocedure duiden en artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en artikel 22bis van de Grondwet en betoogt dat het CGVS geenszins rekening houdt met het hoger belang van het kind wat niet alleen procedurele vereisten met zich meebrengt maar ook invloed heeft op de zwaarte van de bewijslast en de medewerkingsplicht. Hij meent dat het CGVS zijn kwetsbare toestand minimaliseert en stelt dat de bijstand van de voogd en zijn raadsman tijdens het persoonlijk onderhoud en een interview door een gespecialiseerde PO die een specifieke opleiding volgde het minimum zijn en niet kunnen worden gezien als een ware tegemoetkoming van de commissaris-generaal aan verzoeker.

Verzoeker citeert vervolgens artikel 20, lid 3 van de Kwalificatierichtlijn en stelt dat dit artikel de lidstaten verplicht om bij de beoordeling en besluitvorming over de gegrondheid van de asielaanvragen de specifieke situatie van kwetsbare personen in overweging te nemen maar dat dit *in casu* niet gebeurd lijkt te zijn. Hij stelt dat niet betwist is dat verzoeker een kwetsbaar profiel heeft en dat de keuze om Afghanistan te verlaten niet door hem werd gemaakt maar door zijn oom en dat hij diende uit te voeren wat hem bevolen werd. Onder verwijzing naar het handboek voor voogden opgesteld door de FOD Justitie stelt verzoeker dat dit een goed-genoeg reden voor hem moest zijn en dat er geen tegenwind werd geduld en dat hij meerdere verliezen heeft gelezen.

Hij stelt opnieuw het gevoel te hebben een verlies te hebben geleden door de weigeringsbeslissing en hierdoor in een stressfase blijft waardoor hij niet kan beginnen aan de rouwfase. Verzoeker herhaalt dat hij geen keuze had en dat de goed-genoeg reden voor de ouders ook voor de jonge verzoeker goed genoeg zijn. Verzoeker betoogt vervolgens dat hij niet de oorspronkelijk geviseerde persoon was, dat het zijn vader was die voor de overheid werkte en dat hij niet precies weet hoe de vork in de steel zit maar enkel dat het voor hem te gevaarlijk was om in Afghanistan te blijven en dat hij met zijn gezin zonder het goed te beseffen een doelwit werd. Verzoeker stelt voorts dat hij het psychologisch enorm lastig heeft en dat dit geen nieuwe informatie is voor de commissaris-generaal aangezien het algemene informatie is dat niet-begeleide minderjarigen getraumatiseerd in België aankomen en nood hebben aan psychologische hulp. Verzoeker verwijst naar en citeert uit "*Jongeren op de vlucht zitten vaak in overlevingsmodus. Daar raak je niet zomaar uit*", 19/01/2021 en het Handboek voor Voogden, waarin een uitgebreide uitzetting wordt gedaan van wat een trauma is en in welke vormen ze voorkomen.

Vervolgens gaat verzoeker in op zijn individuele vrees. In een eerste onderafdeling stelt verzoeker te volharden in zijn relaas. Hij betoogt dat zijn vader weinig over zijn werk sprak en dat hij tot op heden amper contact heeft met zijn familie, dat het weinige contact ook zeer kort is en dat zijn familie in Iran verblijft wat hun gegronde vrees in Afghanistan bevestigt. Verzoeker argumenteert dat hij zijn verzoek heeft gestaafd met documenten over de tewerkstelling van zijn vader en dat het niet redelijk is dat het CGVS hiermee geen genoegen neemt. Hij stelt dat het persoonlijk onderhoud amper 2,5 uur duurde, dat de commissaris-generaal niet kan stellen dat zij een grondig onderzoek heeft gevoerd naar zijn relaas en dat de commissaris-generaal lijkt te vergeten dat verzoeker als tadzijk tot een minderheidsgroepering behoort en dus het risico loopt gevisieerd te worden door de taliban. In een tweede onderafdeling gaat verzoeker in op de toekomstgerichte vrees. Hij betoogt dat hij al enige tijd in Europa verblijft, pas vijftien jaar was toen hij uit Afghanistan vertrok en zich één voelt met de Belgische maatschappij waar hij alle kansen grijpt. Hij stelt dat het overnemen van westerse waarden moeilijk te documenteren is en dat hij zeer kort bevraagd werd naar zijn mate van verwestering. Verzoeker citeert uit de notities van het persoonlijk onderhoud en stelt dat hieruit duidelijk een verandering in zijn denken blijkt en dat hij verklaarde van mentaliteit veranderd te zijn, dat niemand beter is dan een ander en dat er hier vrijheid is. Verzoeker betoogt dat het voor hem zeer moeilijk zou zijn om terug te keren en zich niet meer zou kunnen aanpassen in Afghanistan en zich niet meer zou kunnen conformeren naar de strenge islamitische normen die daar nu worden opgelegd. Hij stelt dat de Afghaanse waarden zeker niet zo diepgeworteld zijn als het CGVS beweert wijst erop dat in de UNHCR "*Guidelines*" van 2018 reeds wordt aangestipt dat terugkerende Afghanen die als verwesterd worden gezien als een risicogroep worden beschouwd om slachtoffer te worden van daden van vervolging. Verzoeker verwijst vervolgens naar het EASO-rapport "*Afghan nationals perceived as 'Westernised'*" en het Nansen rapport 2021/11 en meent dat het allesbehalve redelijk te noemen is dat het GGVS stelt dat hij geen elementen *in concreto* zou aanhalen. Hij verwijst vervolgens naar EUAA "*Country Guidance Afghanistan*" van januari 2023 en stelt dat uit de informatie duidelijk blijkt dat bepaalde individuen als verwesterd kunnen worden beschouwd, naar vernietigingsarresten van de Raad en stelt dat zelfs een louter lang verblijf in een Westers land *ipso facto* problematisch zijn bij terugkeer. Verzoeker herhaalt dat verzoeker als minderjarige Afghanistan verliet en als minderjarige in Europa aankwam en benadrukt verder dat hij nog steeds minderjarig is, dat zijn vader voor de overheid werkte, dat zijn gezin om die reden werd gevisieerd door de taliban en dat de taliban meermaals langskwam bij verzoeker thuis, dat hij al een jaar in België woont, de westerse waarden en normen heeft overgenomen, zich op het ogenblik van de belangrijkste periode in zijn ontwikkeling in België verblijft, hier een jaar naar school gaat en een mondje Nederlands spreekt. Verzoeker stelt voorts dat niet kan worden aanvaard dat het CGVS omwille van het gebrek aan uitgebreide cijfers en informatie in verband met terugkeerders blijft stellen dat de situatie niet problematisch is. Hij betoogt dat de cijfers die wel voorhanden

zijn een duidelijk signaal geven dat de situatie in Afghanistan onmenselijk en vernederend is. Verzoeker citeert nog uit *“UNHCR and IOM urge Pakistan to maintain protection space for Afghans in need of safety”* van oktober 2023 en stelt dat uit de bovenstaande recente bronnen blijkt dat de situatie ernstiger is dan ooit. Hij meent dat een terugkeer dan ook ondenkbaar is en vreest omwille van deze verwestering of perceptie van verwestering te worden vervolgd.

Vervolgens gaat verzoeker in op de subsidiaire bescherming. Vooreerst betoogt verzoeker met betrekking tot de beoordeling in het licht van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet dat de meest recente bronnen waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing niet recenter zijn dan januari 2023 en dat de veiligheidssituatie op heden drastisch wijzigde. Hij stelt dat hoewel de veiligheidsincidenten door de taliban afgenomen lijken te zijn na de machtsovername ook de Zuid-Oost Aziatische afdeling van ISIS en andere anti-regeringsgroeperingen Afghaanse burgers op willekeurige wijze treffen en dat dit nog steeds blijft toenemen.

Verzoeker citeert vervolgens uit UNAMA, *“Impact of improvised explosive devices on civilians in Afghanistan”* van juni 2023, EUAA *“Afghanistan Country Focus”* van december 2023 en stelt dat de veiligheid van de jonge verzoeker niet kan worden gegarandeerd. Hij wijst erop dat het UNHCR in februari 2023 bevestigde dat een gedwongen terugkeer nog steeds niet mogelijk is en dat alle bronnen aangehaald door het UNHCR zelfs stellen dat de veiligheidssituatie in Afghanistan nog steeds ontzettend volatiel is en niet concreet kan aangetoond worden dat asielzoekers uit Afghanistan hierdoor geen risico op ernstige schendingen kunnen oplopen bij terugkeer. Het UNHCR stelde in de *“Guidance Note”* van februari 2022 ook dat objectieve en correct informatie niet voorhanden is en EUAA bevestigde dit in de *“Country Guidance”* van januari 2023, zo stelt verzoeker. Hij stelt dat er een kentering aan de gang is van het willekeurig geweld omdat er verzet komt tegen de taliban en dat leidt tot meerdere conflicten en veiligheidsincidenten waarbij gewone burgers het slachtoffer zijn. Hij verwijst doorheen zijn betoog naar verschillende landenrapporten en ACLED data overzichten van september tot december 2022, ASYLOS: COI Repository: 1st September 2021-15 June 2022, en EUAA, *“Country Guidance Afghanistan”* van januari 2023. Verzoeker stelt verder dat hij afkomstig is van Kabul en dat hier nog steeds een hoog aantal incidenten wordt gerapporteerd, dat er sprake is van ondervoeding en kritieke en extreme gezondheidsbehoeften, dat lijfstraffen gebruikelijk zijn en dat er verschillende gewapende groeperingen tegen de taliban strijden. Wat de persoonlijke omstandigheden die het risico verhogen betreft, stelt verzoeker dat hij als minderjarige Afghanistan verliet, nog steeds minderjarig is en een kwetsbaar profiel heeft.

Met betrekking tot de beoordeling in het licht van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet stelt verzoeker dat volgens UNHCR er onvoldoende betrouwbare informatie voorhanden is op heden ter vorming van een beleid. Met betrekking tot de humanitaire situatie stelt verzoeker dat de desastreuze menselijke situatie wel degelijk intentioneel en overwegend wordt veroorzaakt door de taliban en dat het CGVS voornamelijk de socio-economische situatie beschrijft maar nog steeds niet ingaat op de preciaire humanitaire situatie dankzij het handelen van de taliban en de strikte en verregaande toepassing van de sharia. Verzoeker verwijst met betrekking tot de mensenrechtenschendingen door de taliban naar Amnesty International, *“Afghanistan: The Rule of Taliban: A year of violence, impunity and false promises”*, 15 augustus 2022 en Human Rights Watch, *Taliban ‘Vice’ Handbook Abusive* van 29 oktober 2021. Hij betoogt verder dat volgens Human Rights Watch 1 jaar taliban beleid heeft geleid tot een humanitaire crisis van ongeziene omvang en dat de taliban niets heeft ondernomen om deze crisis een halt toe te roepen. Onder verwijzing naar verschillende rapporten stelt verzoeker dat de humanitaire crisis nog niet opgelost is en dat de vooruitzichten voor de toekomst allesbehalve rooskleurig zijn en dat de situatie er na 2,5 jaar machtsovername niet op verbeterd is, in tegendeel.

Inzake de socio-economische situatie stelt verzoeker dat uit het bovenvermelde blijkt dat de taliban wel degelijk de overwegende actor is die de preciaire humanitaire situatie veroorzaakt en dat ook de slechte socio-economische situatie overwegend door de taliban wordt veroorzaakt. Verzoeker merkt op dat vele Afghanen in Afghanistan in erbarmelijke omstandigheden dienen te leven en dat zij niet eens kunnen voorzien in basisvoeding zoals voeding en citeert daarbij uit Human Rights Watch, *“Out of Sight, Afghans are going Hungry”* van maart 2024 en een artikel van Human Rights Watch van 12 februari 2024. Hij stelt dat het Zweeds Comité op 15 maart 2024 haar activiteiten diende te staken omwille van spanningen na het verbranden van een koran en stelt voorts dat er geen groot probleem bestaat omtrent scholing dat ook jongens treft. Verzoeker verwijst daarbij naar Human Rights Watch, *“Schools are failing boys too”* van 16 december 2023. Hij stelt verder dat zelfs al zou de socio-economische situatie niet te wijten zijn aan de taliban, er nog steeds subsidiaire bescherming kan worden toegekend en wijst daarbij op objectieve factoren zoals natuurlijke fenomenen zoals de recente aardverschuivingen die veel slachtoffers hebben gemaakt. Onder verwijzing naar verschillende internetartikels betoogt verzoeker dat de humanitaire situatie in Afghanistan kritiek is en dat 95% van de bevolking onvoldoende voedsel kan verkrijgen. Verzoeker stelt vervolgens dat burgers moeite hebben om te voldoen aan hun basisbehoeften zoals voedsel en water en dat de medische hulpverlening ook problematisch is en citeert uit UNAMA, *“UN Security council unanimously*

agreed on Friday to extend the UN mandate in Afghanistan a further year", 16/03/2024. Verzoeker besluit dat hem in die omstandigheden terugsturen naar Afghanistan een onmenselijke en vernederende behandeling is waardoor artikel 3 van het EVRM geschonden is.

Verzoeker vraagt hem te erkennen als vluchteling, minstens in ondergeschikte orde hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Verzoeker voegt de bestreden beslissing en het bewijs aanstelling pro deo toe aan het verzoekschrift.

3. Over de rechtspleging

De commissaris-generaal is niet verschenen en heeft zich ook niet laten vertegenwoordigen ter terechtzitting. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt: *"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."*

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de commissaris-generaal ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en de verzoeker te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Aanvullende nota

De commissaris-generaal legt in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota van 7 januari 2025 neer waarin volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: (1) EUAA COI Query *"Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments"* van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf; (2) EUAA *"Afghanistan Security Situation"* van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf; (3) EASO, *"Afghanistan Country Focus"* van januari 2022, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf; (4) EUAA, *"Afghanistan Country Focus"* van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/202312/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf; (5) EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/countryguidance-afghanistan-2024>; (6) EUAA *"Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city"* van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf; (7) EASO *"Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City"* van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif; (8) EUAA *"Afghanistan: Targeting of individuals"* van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf; (9) UNAMA, *"Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan"* van juni 2023, beschikbaar op <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan>; (10) COI Focus *"Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban"* van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgrs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf; (11) EUAA COI *"Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments"* van 2 februari 2024, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_deve en (12) EUAA *"Afghanistan – Country Focus"* van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf.

5. Voorafgaand

5.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van

het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de Richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de Richtlijn 2013/32/EU. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.2. Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van de feiten en omstandigheden en de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen.

De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

5.3. De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker, wiens verzoekschrift doorspekt is met landeninformatie, doet hierover niet anders denken.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

6.2. Verzoeker verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en legde bij de indiening van zijn verzoek om internationale beschermingsverzoek onder meer zijn elektronische taskara voor (AD, documenten, stuk 1). De identiteit en nationaliteit van verzoeker wordt niet betwist.

Verzoeker werd bij binnenkomst geregistreerd als een niet-begeleide minderjarige verzoeker om internationale bescherming en kreeg een voogd toegewezen. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat hij heden meerderjarig is zodat het Kinderrechtenverdrag niet langer van toepassing is op verzoeker.

Tijdens de procedure bij het CGVS werd voldoende rekening gehouden met verzoekers minderjarigheid, in tegenstelling tot wat verzoeker stelt aan de hand van een grotendeels theoretisch betoog. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoekers voogd en advocaat daarbij aanwezig waren en ook de mogelijkheid kregen opmerkingen te maken, en dat verzoeker de geboden om de relevante aspecten van zijn verzoek de kans heeft gekregen om alle aspecten van zijn verzoek om internationale bescherming toe te lichten. In elk geval kan uit de bestreden beslissing en het verloop van dit persoonlijk onderhoud met verzoeker worden afgeleid dat hij werd ondervraagd door een gespecialiseerde medewerker van het CGVS die een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele manier te benaderen en dat hem gepaste vragen werden gesteld. Minstens toont verzoeker niet concreet aan dat bij de behandeling van het verzoek onvoldoende rekening werd gehouden met zijn minderjarigheid of dat het hoger belang van het kind *in casu* niet werd gerespecteerd.

6.3. Het beschermingsverzoek is gebaseerd op verzoekers vrees voor vervolging door de taliban omwille van de activiteiten van zijn vader als officier bij het Ministerie van Binnenlandse Zaken. Voor een samenvatting van de aangevoerde vervolgingsfeiten wordt verwezen naar de rubriek feitenrelaas in de bestreden beslissing zoals hierboven weergegeven en waarbij verzoeker in het verzoekschrift geen opmerkingen maakt.

Na grondige lezing van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met verzoekers leeftijd op het ogenblik van de ingeroepen feiten en op het ogenblik van het persoonlijk onderhoud, kan in navolging van de bestreden beslissing worden geconcludeerd dat verzoeker het profiel van zijn vader en de daaraan gekoppelde problemen die hij en zijn familie hierdoor zouden gekend hebben, niet aannemelijk maakt en evenmin dat zijn familie zich nu in Iran zou bevinden.

Zo dient te worden vastgesteld dat verzoeker een zeer beperkte kennis heeft van de activiteiten van zijn vader, die volgens zijn verklaringen sinds 2014 tot een jaar voor de machtsovername commandant was in het district Sangin in de provincie Helmand. Verzoeker werd meermaals en op verschillende manieren gevraagd te vertellen over vaders werk als commandant maar komt niet verder dan te stellen dat Helmand een

gevaarlijk plaats is, zijn vader verantwoordelijk was voor de company en moest zorgen voor het personeel. Verzoeker weet niet op welke manier zijn vader voor het personeel zorgde en of hij nog andere taken had dan zorgen voor de soldaten (NPO, p. 6) en geeft, gevraagd waarom hij voor de overheid begon te werken het weinigzeggende antwoord dat het doel van iedereen was om te werken voor zijn eigen overheid (*idem*). Verzoeker verklaarde dat hij tot de negende graad naar school ging in Afghanistan. Hoewel gelet op verzoekers jonge leeftijd tijdens de periode dat zijn vader voor de overheid werkte niet van hem kan verwacht worden dat hij op de hoogte is van alle aspecten van het werk van zijn vader, kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij uitgebreider zou kunnen vertellen over wat zijn vader deed dan wat hij verklaarde. Bovendien komt het weinig geloofwaardig over dat verzoeker later tijdens het persoonlijk onderhoud plots verklaart dat zijn vader veel zou hebben gevochten tegen de taliban, maar hierover niets vertelde toen hem werd gevraagd te vertellen over het werk van zijn vader, wat redelijkerwijze kan verwacht worden indien zijn vader daadwerkelijk als commandant in Helmand zou gewerkt hebben. In de bestreden beslissing wordt dan ook op goede gronden gemotiveerd: *“Je stelt dat je vader commandant was in het district Sangin in de provincie Helmand. Gevraagd te vertellen over zijn werk als commandant, antwoord je ‘ik weet dat Helmand een gevaarlijke plaats was en hij moest zorgen voor hun personeel, hij was verantwoordelijke van de company, voor de rest heb ik daar niet veel informatie over’.* Gevraagd toe te lichten wat je bedoelt met ‘zorgen voor hun personeel’, kan je slechts herhalen dat hij commandant van de company was, veel soldaten voor hem werkten en hij zorgde voor hen. Gevraagd op welke manier hij dit dan wel deed, kom je niet verder dan te stellen dit niet te weten. Gepeild of hij nog andere taken had dan zorgen voor de soldaten, antwoord je dit niet te weten want je bent daar nooit geweest (CGVS p.6). Naar collega’s van jouw vader gevraagd stelt je dat Z. P. ‘een grote commandant’ was van jouw vader, andere mensen ken je niet (CGVS p.7). Wat je wel weet te vertellen is dat je vader sinds 2014 deze functie had en dit tot een jaar voor de val van het voormalige regime (CGVS p.6). Gezien jouw antwoorden op zijn zachtst gezegd uiterst vaag en oppervlakkig zijn, overtuig je niet. Het CGVS aanvaardt ten allen malen dat er van jouw geen doorgedreven kennis hieromtrent kan verwacht worden gezien je jonge leeftijd, doch kan er van worden uitgegaan dat je toch wel wat meer details kunt verstrekken over de inhoud van de taken die je vader had als commandant. ‘Zorgen voor’ is toch echt te vaag om hier maar ook maar enig begin van geloof aan te kunnen hechten, temeer je aangeeft dat je vader deze functie bekleedde sinds 2014 en dit tot een jaar voor de val van het regime, wat zou betekenen dat hij dit zo’n zes jaar zou gedaan hebben. Dat je dan niet wat meer in detail kunt treden overtuigt dan ook niet temeer je vader regelmatig naar huis kwam en jullie uiteindelijk samen het land hebben verlaten, wat impliceert dat jullie tijd hadden hierover te spreken. Wat evenmin overtuigt is het gegeven dat je eerst zegt dat je vader zorgde voor zijn soldaten, maar je niet weet of hij nog andere taken had, om dan later, wanneer je je relaas uit de doeken doet, plots aangeeft dat je vader te kennen zou hebben gegeven dat hij veel zou hebben gevochten tegen de taliban: ‘veel taliban werden gedood in operaties waaraan ik deelnam’ (CGVS p.10-11). Jij dan gevraagd of je iets weet over deze operaties, stel je dat dit niet het geval is (CGVS p.11). Het CGVS herhaalt zichzelf wanneer het stelt dat dit totaal niet geloofwaardig is en het eventuele argument dat ‘zorgen voor’ ook inhoudt vechten tegen de taliban, is toch een brug te ver. Moest jouw vader deelgenomen hebben aan operaties tegen de taliban waarbij er ontelbare doden zijn gevallen langs hun kant kan er van jou verwacht worden dit onmiddellijk te vermelden”. Door louter te volharden in zijn relaas en te stellen dat hij heeft verteld wat hij kon vertellen, doet hij geen afbreuk aan de pertinente vaststellingen inzake zijn zeer beperkte kennis en verklaringen over het werk van zijn vader en het ongeloofwaardige karakter van zijn plotse verklaring dat zijn vader veel heeft gevochten tegen de taliban. Verzoeker kan evenmin gevolgd worden in zijn betoog dat het onredelijk is dat het CGVS geen genoegen neemt met zijn verklaringen en zijn verklaringen minimaliseerde. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat van verzoeker gezien zijn jonge leeftijd geen doorgedreven kennis wordt verwacht maar dat er vanuit kan gegaan worden dat hij toch wat meer details over de inhoud van de taken van zijn vader, te meer aangezien zijn vader zes jaar dit werk zou hebben gedaan en verzoeker verklaarde dat hij regelmatig naar huis kwam. Hierdoor wordt verzoekers leeftijd geenszins tegen hem gebruikt, zoals verzoeker ten onrechte beweert in het verzoekschrift.

Verder kan de bestreden beslissing worden gevolgd waar wordt gesteld dat de door verzoeker beschreven manier waarop de taliban tewerk ging om zijn vader in Bala Karez op te pakken weinig aannemelijk overkomt, nu ervan uitgegaan kan worden dat zij deze actie beter voorbereid zouden hebben en voorzichtiger zouden gehandeld hebben, vooral nu de overheid controle zou gehad hebben in het dorp zoals hij verklaarde. Dat de taliban in dergelijke context 's avonds met een wagen zouden gekomen zijn met gewapende en gemaskerde mannen en dat zij bovendien op de vlucht zouden geslagen zijn toen zijn moeder de politie belde, is inderdaad weinig geloofwaardig. Er kan aangenomen worden dat, indien de taliban zijn vader daadwerkelijk een jaar voor de machtsvername wilden oppakken en meenemen dat zij discreter te werk zouden gaan en zich niet op dergelijke wijze zonder meer zouden blootgeven. De bestreden beslissing motiveert dan ook op goede gronden, die verder ongemoeid worden gelaten in het verzoekschrift dat *“Wat evenmin aannemelijk overkomt is de manier waarop de taliban tewerk zijn gegaan om jouw vader in jullie dorp Bala Karez op te pakken omdat ze informatie van hem wilden hebben. Je geeft aan dat ze in 2020, toen je vader met verlof was, 's avonds in een wagen kwamen met daarin gewapende en gemaskerde mannen, ze op de ingangspoort klopten, je vader sloegen en je moeder de politie belde waarop ze zijn gevlucht (CGVS p.9-10). Moesten de taliban jouw vader effectief nodig hebben om informatie van hem los te krijgen, kan er toch van*

uitgegaan worden dat ze deze actie beter zouden hebben voorbereid, temeer je aangeeft dat op dat moment de overheid nog steeds de controle hadden in jouw dorp. Dat ze dan niet meer omzichtig en discreet te werk zouden zijn gegaan overtuigt dan ook niet. Zeker wanneer je wil laten uitschijnen dat je vader over informatie beschikte waarin de taliban waren geïnteresseerd.” Voorts ondermijnt verzoekers verklaring hij na de verhuis naar Payan Karez nog steeds met de fiets naar dezelfde school in Kotan ging en dat zijn vader af en toe met verzoekers paternale oom in Kabul in de bouw ging werken, verder de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen over het beroep van zijn vader. Hierover wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd: “Evenmin overtuigt het wanneer je stelt dat je na jullie verhuis naar Payan Karez nog steeds met de fiets naar dezelfde school ging in Kotan, voor de rest mochten jullie van jouw vader niet veel buiten komen. Jij gevraagd waarom je dit risico nam, geef je aan deze school dichtbij het dorp lag naar waar jullie waren verhuisd (CGVS p.11). Het hoeft geen betoog dat ook deze handelswijze jouw geloofwaardigheid onderuit haalt, daar je zo toch een gemakkelijk doelwit vormde voor de taliban temeer je aangeeft dat wanneer ze de gezochte persoon zelf niet konden vinden, ze hun vizier richten op de zonen en de broers van de gezochte persoon en temeer je aangeeft dat de taliban overal spionnen hadden (CGVS p.9, 11). Wat evenmin overtuigt is het gegeven dat jouw vader zo nu en dan het risico nam met jouw paternale oom in Kabul in de bouw te gaan werken, waardoor hij zich ook blootstelde aan het risico opgemerkt te worden door taliban (CGVS p.11)”. Verzoeker voert andermaal geen concreet verweer tegen deze motieven, die pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier.

Verzoeker verwijst in het verzoekschrift nog naar de documenten met betrekking tot het werk van zijn vader die hij voorlegde, met name registratiedocumenten en foto's van getuigen van de registratie van zijn vader. Hierover dient vooreerst te worden vastgesteld dat het allen kopieën betreffen, waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier dat in Afghanistan en daarbuiten Afghaanse officiële documenten op frauduleuze wijze via vervalsers of corruptie kunnen verkregen worden en dat de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief is (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 64 e.v., geciteerd in CEDOCA, COI Focus Afghanistan, *Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban* van 14 december 2023). De bewijswaarde van deze documenten is bijgevolg zeer gering.

In acht genomen verzoekers gebrekkige kennis over de taken van zijn vader en de onaannemelijke verklaringen over de wijze waarop de taliban hem zou hebben trachten mee te nemen, over de manier waarop verzoeker na de verhuis naar Payan Karez naar school ging en zijn vader en oom nog gingen werken in Kabul, en de door verzoeker voorgelegde documenten beoordeeld in het licht van de beschikbare landeninformatie, dient te worden besloten dat verzoeker de door hem voorgehouden activiteiten van zijn vader als commandant voor de voormalige Afghaanse overheid en de problemen die hieruit zouden voortgevloeid zijn niet aannemelijk maakt.

Wat betreft verzoekers verklaring dat zijn familie in Iran verblijft, dient te worden vastgesteld dat hij hiervan geen enkel begin van bewijs voorlegt, terwijl verzoeker verklaart nog contact met hen te hebben (NPO, p. 5). In zoverre verzoekers familie volgens zijn verklaringen in Iran verblijft als gevolg van de problemen van zijn vader, werd hierboven reeds vastgesteld dat hij noch het profiel van zijn vader noch de eraan gekoppelde problemen aannemelijk maakt. Verzoekers betoog dat het verblijf van zijn familie in Iran hun gegronde vrees voor vervolging in Afghanistan bevestigt, kan dan ook niet worden bijgetreden.

In zoverre verzoeker nog betoogt dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met zijn Tadzjiekse etnie en hij hierdoor een bijkomend risico loopt om geïdende te worden door de taliban, dient te worden vastgesteld dat verzoeker zich nooit op zijn Tadzjiekse origine heeft beroepen als een reden waarom hij voor zijn vertrek werd geïdende of als oorzaak van zijn problemen. Uit de beschikbare landeninformatie kan evenmin blijken dat Afghanen die tot de Tadzjiekse minderheid behoren het voorwerp zijn van groepsvervolging of dat zij louter omwille van hun etnie geïdende worden na de machtsovername. Verzoeker toont dit ook niet aan.

Waar verzoeker stelt dat geen grondig onderzoek werd gevoerd van zijn relaas en daarbij verwijst naar de duur van het persoonlijk onderhoud en het aantal pagina's van de notities van persoonlijk onderhoud, stelt de Raad vast dat verzoeker wel degelijk uitvoerig werd ondervraagd door een gespecialiseerde medewerker van het CGVS over alle aspecten van de door hem ingeroepen vervolgingsfeiten en dat daarbij rekening werd gehouden met zijn minderjarigheid. Dat het persoonlijk onderhoud 2,5 uur in beslag nam en dat de notities van het persoonlijk onderhoud dertien pagina's lang zijn doet hieraan geen afbreuk en verzoeker duidt verder niet concreet aan waarin het onderzoek van het relaas van verzoeker zou tekortgeschoten zijn of welke aspecten niet aan bod zouden zijn gekomen omwille van de duur van het persoonlijk onderhoud.

6.4. Verzoeker voert ook een vrees voor vervolging aan omdat hij in geval van terugkeer riskeert beschouwd te worden als 'verwesterd'. Hij stelt dat hij slechts vijftien jaar was toen hij uit Afghanistan vertrok en wijst erop dat hij verklaarde dat hij veranderd is van mentaliteit, veel heeft geleerd van andere culturen, dat niemand

beter is dan een ander en dat hier vrijheid is, dat hij al een jaar naar school gaat en een mondje Nederlands praat en dat hij de westerse waarden en normen heeft overgenomen.

Met betrekking tot de door verzoeker aangevoerde vrees om als terugkeerder uit België als 'verwesterd te worden beschouwd', wijst de Raad na lezing van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier op het volgende.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving.

Sinds de machtsovername door de taliban in augustus 2021 houdt de conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingend. In een rapport van januari 2024 wordt gesteld dat de rol van Akhundzada als diegene die de finale zeg heeft over de meeste beleidsaspecten ondertussen verankerd is, al blijft discussie bestaan over de richting inzake binnenlands en buitenlands beleid (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 27). In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", december 2023, p. 26).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 41 ev.).

Op 31 juli 2024 werd door de *de facto* autoriteiten de zogenaamde moraliteitswet aangenomen waarin, enerzijds, een aantal verboden handelingen voor het grote publiek worden geformuleerd, en anderzijds, de verantwoordelijkheden van en de gedragscode voor het MPVPV-personeel worden uiteengezet.

De wet bevat onder meer voorschriften die toezien op gendersegregatie in het openbaar leven, een voorwaarde opdat vrouwen het huis kunnen verlaten.

Het is vrouwen verboden om naar vreemde mannen te kijken, terwijl het mannen niet is toegestaan te kijken naar het gezicht of het lichaam van niet-verwante vrouwen. De moraliteitswet bevat zowel voor vrouwen als mannen kledijvoorschriften, zoals voor vrouwen het bedekken van het gehele lichaam en hun aangezicht om sociale onrust te vermijden (sinds mei 2022 geldt deze instructie om hun aangezicht te bedekken bij voorkeur door middel van een burka), en bevat tevens het verbod van een on-islamitische haarstijl en het scheren van een baard korter dan de voorgeschreven lengte voor mannen. De wet specificeert verder een aantal inbreuken waaronder het niet bidden, het niet deelnemen aan verplichte (gezamenlijke) gebeden en het sluiten van vriendschap met niet-moslims of hen imiteren. Voorts is muziek tijdens bijeenkomsten of in woningen verboden en geldt er een verbod op ongehoorzaamheid van kinderen tegenover hun ouders. Verder bepaalt de moraliteitswet dat MPVPV personeel ertoe gehouden is inbreuken door 'mentaal gehandicapte personen' en kinderen te beëindigen (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 30, 34-44). Over het algemeen gaat het om voorschriften die sinds de machtsovername bestonden en ook reeds afgedwongen werden al zien sommige bronnen de codificatie als een indicatie dat deze regels strikter zullen worden toegepast en in een meer repressief en wreder systeem. Er is evenwel nog geen noemenswaardige toepassing van de moraliteitswet als dusdanig gemeld (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 29, 35).

In de periode 15 augustus 2021 tot 31 maart 2024 documenteerde UNAMA 1.003 gevallen waarbij de handhaving door MPVPV-personeel van voorschriften gepaard ging met schendingen van de fysieke en mentale integriteit van personen (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 27).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen. Verschillende gevallen van openbare geseling volgden op deze

verklaring in het hele land. Lijfstraffen worden nog steeds regelmatig toegepast (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, december 2023, p. 27 en november 2024, p. 47).

In het bijzonder wat betreft ‘zina’ – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. ‘Zina’ is één van de ‘hudud’-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die samen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96) en van een video die in juni 2024 circuleerde van een jongen met sporen van seksueel misbruik en die volgens Afgaanse media door een lokale veiligheidscommandant was gestraft omdat hij telefoneerde met een meisje (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, november 2024, p. 39). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van ‘zina’ en dat het moeilijk is cijfers te vinden van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke ‘hudud’-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate”, van 15 juni 2022 in EUAA “Afghanistan security situation”, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

Door de beperkingen waaraan bronnen onderhevig zijn, bestaan er ook geen exacte cijfers over het aantal uitgevoerde lijfstraffen. UNAMA maakt melding van honderden gevallen van “wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing” waaronder openbare geseling, afranseling, zweepslagen en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname. Ook AW en Rawadari rapporteerden gevallen van zweepslagen (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, december 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot ‘qisas’-straffen, 37 tot steniging en 103 tot ‘hudud’-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”, juni 2023, p. 130). Volgens de lokale media bron Hasht-e-Subh, op basis van cijfers van het de facto Hooggerechtshof en eigen berichtgeving, werden 715 personen (waarvan 136 vrouwen) onderworpen aan zweepslagen in de periode tussen de machtsovername en 17 augustus 2024 in de 31 Afgaanse provincies.

Deze straf werd opgelegd onder meer wegens buitenechtelijke relaties, diefstal maar ook het niet naleven van de kledijvoorschriften, het drinken van alcohol en het telefoneren met ‘niet-mahram’ personen (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, november 2024, p. 47).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer ‘soepele’ bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, *ad-hoc*-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de de facto-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “Algemeen Ambtsbericht”, juni 2023, p. 96).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Haibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de “geloofsethiek en denkwijze” van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, “Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada”, 8 december 2021 in EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten,

intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 50-51).

Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen oproepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsook alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban.

Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan en dat honderdduizenden Afghanen zijn gerepatriëerd vanuit Iran en Pakistan in 2024, waarbij zij materiële ondersteuning kregen om terug te keren naar hun regio van oorsprong. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en de informatie hierover blijft beperkt en anekdotisch. Volgens persberichten stuurde Frankrijk in maart 2023 één Afghaanse man en Duitsland in maart 2024 28 Afghanen gedwongen terug. Het ging telkens om personen die criminele feiten hadden gepleegd. Volgens Der Spiegel werden deze personen opgesloten bij terugkeer maar na een week weer vrijgelaten, terwijl een aantal onder een vorm van huisarrest geplaatst en ondervraagd werden. Een prominent activist voor het recht op onderwijs voor meisjes werd begin 2023 gearresteerd na een bezoek aan Brussel waar hij diplomaten en EU-ambtenaren had ontmoet en werd vervolgens zeven maanden opgesloten (EUAA, *“Afghanistan – Country Focus”*, november 2024, p. 44-45). Volgens sommige (deels anonieme) bronnen zijn controles op de luchthaven van Kaboel zeer grondig en hebben *de facto* immigratie ambtenaren lijsten van gezochte personen waaronder voormalige medewerkers van de ANDSF. Een andere, anonieme, bron stelt dat de taliban weinig informatie hebben over teruggekeerde personen en dat terugkeerders misschien de les gespeld krijgen door een mullah over de gevaren van emigratie. Volgens een mensenrechtenactiviste die buiten Afghanistan actief is, zou terugkeer voor personen die geen problemen hebben met *de facto* autoriteiten mogelijk zijn, maar zou dit wel een probleem kunnen zijn voor personen met een hoog profiel (EUAA, *“Afghanistan – Country Focus”*, november 2024, p. 45, wat in de lijn ligt van wat eerder door een anonieme organisatie binnen Afghanistan werd gesteld, zie EUAA, *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 55).

Volgens het Algemeen Ambtsbericht is het, net omwille van de beperkte en anekdotische informatie hierover, onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 53-55; Ministerie van Buitenlandse Zaken, *“Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”*, juni 2023, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, *“Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023”*, p. 36).

Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban’s impact on the population*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *“Afghanistan: targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *“Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat er een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen mogelijk zijn en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen, dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, *“Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023”*, p. 36).

Bronnen geven ook aan dat individuen die als *“verwesterd”* worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als *“verraders”* of *“ongelovigen”*.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 51, EUAA, *“Afghanistan – Country Focus”*, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit de objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid: (1) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en; (2) personen die zijn beïnvloed door buitenlandse waarden of als zodanig worden gezien, ook wel benoemd als personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van ‘*zina*’ kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA “*Country Guidance: Afghanistan*” wordt gesteld dat vervolging van personen die onder deze profielen vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De richtsnoeren van EUAA kunnen worden bijgetreden (EUAA “*Country Guidance: Afghanistan*”, mei 2024, p. 57-61).

In casu stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen bijbrengt waaruit zou kunnen blijken dat hij ‘verwesterd’ is of de religieuze, morele en sociale normen in het buitenland heeft overschreden of als dusdanig zou kunnen gepercipieerd worden in geval van terugkeer naar Afghanistan en zijn regio van herkomst.

Door louter te verwijzen naar algemene landenrapporten, zijn jonge leeftijd bij vertrek uit Afghanistan, het feit dat hij nog minderjarig was bij aankomst in België en zijn verblijf in België sinds een jaar maakt verzoeker niet concreet aannemelijk dat hij daadwerkelijk ‘verwesterd’ zou zijn of dat hij als dusdanig zal worden gepercipieerd in geval van terugkeer of dat hij zal worden gezien als iemand die de religieuze, sociale en morele normen heeft overschreden. Verzoeker stelt dat hij gedurende een jaar naar school ging maar legt hiervan geen enkel stuk neer. Verzoeker verwijst naar zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij van mentaliteit veranderd is, veel heeft geleerd van andere culturen en dat er hier vrijheid is, maar concretiseert dit op geen enkele wijze tijdens het persoonlijk onderhoud of in het verzoekschrift.

Verzoekers algemene betoog volstaat evenmin om aan te nemen dat hij een opvatting, gedachte of mening heeft die een uiting is van oppositie of verzet tegen het beleid of methoden van de taliban of zijn omgeving in zijn regio van herkomst, een afwijkende religieuze overtuiging heeft waardoor hij vervolging riskeert in geval van terugkeer of tot een specifieke sociale groep behoort zoals uitgelegd in de rechtspraak van het Hof van Justitie. Hij maakt met zijn loutere verwijzing naar zijn jonge leeftijd en verblijf in Europa niet aannemelijk dat hem dergelijke gedachte, opvatting of mening of religieuze overtuiging zal worden toegedicht door de taliban of zijn lokale gemeenschap in zijn regio van herkomst of dat bij hem sprake is van een voor zijn identiteit of morele integriteit dermate fundamenteel kenmerk of geloof dat van hem niet mag worden geëist dat hij dit opgeeft. Verzoeker was weliswaar minderjarig toen hij in België aankwam maar is heden meerderjarig en biedt verder geen enkel concreet zicht op de aard van zijn activiteiten en ontwikkeling tijdens zijn verblijf in België. Verzoekers advocaat kan dit ter terechtzitting evenmin concreet toelichten.

Verzoeker kan niet volstaan met een algemeen betoog inzake de risico’s voor teruggekeerde verwesterde Afghanen onder verwijzing naar algemene landenrapporten en studies om aannemelijk te maken dat hij verwesterd is of als dusdanig zal worden gepercipieerd in geval van terugkeer.

De Raad wijst er op dat het aan de verzoeker toekomt om zijn vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) ‘verwestering’ of beïnvloeding door buitenlandse waarden of normoverschrijding te concretiseren en kan slechts vaststellen dat hij daar op basis van zijn algemeen betoog niet in slaagt.

Hierboven werd reeds gesteld dat uit de landeninformatie niet kan blijken dat voor elke Afghaan die terugkeert louter omwille van zijn verblijf in het buitenland een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen noch dat elke Afghaan louter omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele en sociale normen heeft overschreden. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit het tegendeel kan blijken. Daarbij merkt de Raad ook op dat verzoeker in zijn verzoekschrift enkel verwijst naar dezelfde of gelijklopende informatie als degene waarop de commissaris-generaal zich baseert en waarop de analyse door de Raad is gestoeld. De door verzoeker aangehaalde informatie is dus niet van die aard dat zij afbreuk kan doen aan voorgaande vaststellingen.

Verder stelt de Raad vast dat uit het voorgaande is gebleken dat hij geen geloofwaardige problemen met de taliban voor zijn vertrek uit Afghanistan heeft aannemelijk gemaakt zodat hij evenmin aannemelijk maakt dat hij omwille van problemen uit het verleden in de negatieve aandacht van de taliban zal komen te staan in geval van terugkeer naar zijn regio van herkomst.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kan echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging.

Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld. Verzoeker reikt echter in het kader van zijn huidige beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan waaruit blijkt dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging.

Wat betreft verzoekers betoog in zijn verzoekschrift over het leven onder talibanbewind en de talrijke mensenrechtenschendingen, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te verwijzen naar algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat verzoeker niet aantoont dat hij in de actuele stand van zaken louter omwille van zijn verblijf in Europa en in België, in geval van terugkeer naar zijn provincie Kabul, als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker niet concreet aannemelijk dat hij omwille van zijn verblijf in België daadwerkelijk verwesterd is of in geval van terugkeer als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele en sociale normen heeft overschreden.

6.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

7.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met de taliban voor zijn vertrek uit Afghanistan niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin is aangetoond dat hij, in geval van terugkeer vervolging riskeert omwille van een (toegeschreven) normoverschrijding of beïnvloeding door buitenlandse waarden/'verwestering' op basis van zijn verblijf in het buitenland.

In zoverre verzoeker zich beroept op de verslechterde humanitaire situatie in Afghanistan na 15 augustus 2021, wijst de Raad er op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EG (heden de Richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de Richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet worden voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waardoor de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend worden voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar

het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen concrete informatie aan die anders doet besluiten. Dat de humanitaire en socio-economische omstandigheden in Afghanistan precair zijn en verslechterd zijn na de machtsovername wordt niet betwist. Waar verwijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. Waar verzoeker stelt dat de internationale hulp werd beknot, dat het verbod op onderwijs en dat het Zweeds Comité zijn activiteiten in Afghanistan heeft gestaakt na koranverbrandingen in Stockholm, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. Sancties zoals het terugschroeven van financiële steun of humanitaire hulp worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime. Dergelijke sancties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Waar verzoeker stelt dat het verbod voor meisjes en vrouwen om te studeren en te werken een impact heeft op de socio-economische e

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Verzoeker toont dit evenmin aan door zijn algemeen betoog dat het verbod voor meisjes en vrouwen in Afghanistan om te studeren en te werken een impact heeft op de socio-economische elementen. Met dit algemeen betoog toont hij niet aan dat hij, als gezonde man die nog in contact staat met zijn familie en een familiaal netwerk heeft in Kabul (NPO, p. 5-6) bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren. Verzoeker brengt geen elementen aan die anders doen besluiten.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende

verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

7.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: het NRF) en de Afghanistan Freedom Front (hierna: AFF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023 en 2024.

De belangrijkste werkterreinen van het NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten van Afghanistan. Het NRF was in de eerste negen maanden van 2024 actief in de provincies Herat en Kabul en veel minder in hun voormalige bolwerk, de provincie Panjshir.

Het NRF maakt voornamelijk gebruik van *hit and run*-aanvallen, hinderlagen en doelgerichte aanvallen tegen de *de facto* autoriteiten.

ISKP daarentegen viseert zowel de *de facto* autoriteiten, als burgerdoelwitten, zoals minderheden of bepaalde profielen. Ook de taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Na gerichte acties door de taliban wordt de operationele capaciteit van ISKP als beperkter beschouwd en is er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen.

Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie inzake de veiligheidssituatie in Afghanistan en het daarin vervatte cijfermateriaal met betrekking tot het aantal aanvallen, slachtoffers en burgerdoden, blijkt dat, ondanks een lichte stijging in het aantal burgerdoden in 2024 - in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers - , de algemene veiligheidssituatie positief blijft evolueren en dat de tendens van een daling van het geweld zich voortzet en consolideert. Het geweld dat heden nog plaatsvindt in Afghanistan, is daarenboven grotendeels doelgericht van aard. Zo hadden de dodelijkste incidenten betrekking op aanvallen door ISKP tegen sjiitische Hazara's.

De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Er is heden een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna 100% en de ontheemding als gevolg van conflict is vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die nog plaatsvindt is het gevolg van een moeilijke economische situatie en natuurrampen of als gevolg van grensincidenten tussen *de facto* strijdkrachten en Pakistaanse strijdkrachten (zie EUAA *Afghanistan Country Focus* van november 2024, p. 59: "*In early September 2024, IDMC noted two cases of conflict-induced*

displacement in its preliminary estimates, involving 820 persons in the district of Zazi Maidan (Khost Province) being displaced due to border incidents between de facto Afghan forces and Pakistani forces.”). UNHCR rapporteert 733 300 terugkeerders enkel uit Pakistan in de periode tussen september 2023 en september 2024 (EUAA Afghanistan Country Focus van november 2024, p. 58).

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de “Country Guidance Afghanistan” van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA “Afghanistan: Country Focus” van november 2024 nog steeds actueel. De door verzoeker geciteerde informatie met betrekking tot de veiligheidssituatie in Afghanistan en in de provincie Kaboel dateert van voor de rapporten waarop bovenstaande analyse is gebaseerd en liggen in dezelfde lijn. Deze informatie doet bijgevolg niet anders besluiten.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Kabul. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in de lijn van de “Country Guidance Afghanistan” van mei 2024.

Verzoeker brengt geen concrete persoonlijke omstandigheden aan die het risico verhogen dat hij omwille van deze omstandigheden het slachtoffer wordt van het willekeurig geweld in de provincie Kabul. In zoverre verzoeker verwijst naar zijn jonge leeftijd en zijn verblijf in een westers land, dient te worden opgemerkt dat deze elementen hierboven reeds werden beoordeeld in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet en dat verzoeker verder niet aantoont hoe en waarom dit een risico-verhogende factor zou kunnen zijn in een situatie van willekeurig geweld.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

8. Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn voogd en advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, herinnert de Raad er aan dat dit beginsel enkel dan geschonden is wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. Na grondig onderzoek van de motieven van de bestreden beslissing en het rechtsplegingsdossier stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op pertinente gronden tot het besluit is gekomen dat verzoeker niet in aanmerking komt voor internationale bescherming. De Raad stelt geen schending van het redelijkheidsbeginsel vast.

Verzoeker maakt evenmin een schending van het proportionaliteitsbeginsel aannemelijk. Dit beginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad enkel toe om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat *in casu* niet het geval is.

Met betrekking tot de door verzoeker ingeroepen schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad het volgende op. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verwerpen met de middelen die het recht hen verschaft.

Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. *In casu* dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite gemotiveerd is. Uit het betoog van de verzoeker blijkt dat hij de motieven van deze beslissing kent en begrijpt. Hij is er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de

uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Wat de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad verwijst naar wat hierboven werd besproken en waaruit volgt dat verzoeker de beweemde problemen met de taliban voor zijn vertrek uit Afghanistan niet aannemelijk maakt gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen hierover. Bijgevolg is verzoekers verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend vijftientig door:

K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET